

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3448/2021
31.08.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Гордане Комненић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца Република Србија, Високи савет судства, Виши суд у Врању, кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Саша Цветковић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 551/2021 од 25.03.2021. године, у седници одржаној 31.08.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 551/2021 од 25.03.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 551/2021 од 25.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 2549/18 од 26.10.2020. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу, на име неоснованог обогаћења плати 553.657,00 динара са законском затезном каматом од 21.03.2017. године до исплате и 59.127,95 динара са законском затезном каматом од 26.04.2017. године до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 67.114,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 551/2021 од 25.03.2021. године, одбијена је жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца.

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му плати утужени износ на име неоснованог обогаћења, који представља износ који је од тужиоца наплаћен на основу решења о извршењу (донетог по предлогу за извршење на основу извршне исправе – решења Основног суда у

Бујановцу К 301/15 од 04.11.2016. године). Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, јер су нижестепени судови одлуку о основаности тужбеног захтева донели уз примену одредаба материјалног права које не одступа од примене права у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Имајући ово у виду, као и да тужилац не указује на другачије одлуке другостепених суда или Врховног суда Србије и Врховног касационог суда, а да одлука о основаности захтева са оваквим тужбеним захтевом зависи од чињеничног стања утврђеног у поступку на ком је судска одлука заснована, произилази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради стицања без основа поднета је 27.07.2018 године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 612.784,95 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић